

Szám.

ves meg-
chmann
ihályné
elvilágo-
et igaz-
te Mar-
sor nem
gát nem
on is. —
M. K. K.
res bizo-
megyre,
öl irtok.
gi az és
remsier
Sommer
yon saj-
m talál-
t, hogy
rólatok.
sokára,
yy rend-
ja vizs-
A nagy
veletek
eiteknek
y nekik,
kanizsai
a jövő

n!
7. b.

edvén,
kiknek
djenek
jítani,
dhető.

na.

postai
atalá-
t. sz.,

ntala.

KISLAP

Szerkeszti: Förgő-bácsú

Főmunkatárs: Benedek-Etek

LXIV. kötet

14. szám.

1903. április 5-én. Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér. Megjelen minden vasárnap.

VITÉZ LAJCSI. (Lásd a 216. lapon.)

A HÁROM KENYERES-PAJTÁS.

— Elbeszélés. —

Írta GAÁL MÓZES.

(Folytatás.)

Tizenharmadik fejezet.

Gazsi nagy diadala.

NÉGY esztendő telt el. Bódi huszonkét esztendős volt, Menyus huszonnégy, Gazsi a huszonegyedikben járt.

Bódinak heti tizenöt forintot fizettek a gyárban, Menyus leszolgált a három évet a katonaságnál még pedig olyan ritka szerencséivel, hogy egy hétnél tovább nem nyomta a puská a vállát.

A kenyeres-pajtások ez alatt a négy esztendő alatt sem szakadtak el egymástól.

Bódi és Menyus együtt laktak, de nem a Samuka nagymamájánál, aki már két év óta nem árul főtt kukoricát és szentjánoskenyeret, hanem szép csendesen pihen künn a temetőben. Szép, nagy szobájuk van, melyet Gazsi igazi műteremnek rendezett be. Itt készítette az első szép festményét.

Három vándor-legényt pingált, akik fáradtan érkeznek egy falusi kocsmába, s ott az egyik asztal mellé telepednek, hogy vacsoráljanak. Az asztalra kirakják a kenyeret, szalonnát, hozatnak egy üveg bort, az egyik éppen mesél valami vidám dolgot, s a másik kettő nagy érdeklődéssel hallgatja.

Vajjon mire gondolt Gazsi, mikor ezt a képet festette? Eszébe jutott az ő vándorlásuk. Igen élénken élt az emlékezetében, még az arcuk vonásaira is emlékezett, a falusi kocsmá hosszú, kecske-lábu asztala, a petróleum-lámpás a szekrény tetején, a kocsmárosné vörös fejkendője, a kis bozontos szőrű kutya, a sutban üldögélő vak koldus meg a vezetője, a mezitlábú fiú.

Maga az élet volt a kép.

Mikor a nagy uri pártfogó először látta, felkiáltott meglepetésében:

— Ezt maga festette, barátom? Ez remekmű! Ezt ki kell állítani!... Meg fogja bámulni az egész ország!

A nagy urnak igaza volt. A képet kiállították a mű-tárlat pompás palotájában, hol száz meg száz szebbnél-szebb kép lógott a falon, s hová ezer meg ezer ember tódult. Nem ingyen, hanem pénzért mutogatták a képeket.

De bezzeg mindenki a Gazsi képe előtt állott a leghosszabb ideig. Egymástól kérdezték:

- Ki ez a Pallós Gáspár?
- Mennyi erő van ebben az emberben!
- Micsoda eleven színek!
- Ezek az alakok élnek!

Meg akarták vásárolni, de már nem volt eladó. Az a kép a nagy uri pártfogónak készült. Evvel akarta Gazsi hálájának egy részét leróni.

Vasárnap egész délután ott ácsorgott Menyus a nagy palotában. A Gazsi képe előtt áldogált, s mohón lesett minden szót, amit az emberek elejtettek.

Ugy szerette volna mindenkinek a kezét megszorítani, s ugy szerette volna mindenkinek elárulni, hogy a fiatal festő-művész, kinek a munkáját megbámulják, nem más, mint az ő barátja.

De attól félt, hogy ezzel csak árt Gazsinak, no meg neki sem hiszik el, hogy ilyen híres barátja van.

Mégis csak szép dolog a dicsőség! A Gazsi arcképét közölték a három s négy krajczáros újságok. Talán a világ minden részé-

ben fogják egy hét múlva tudni, hogy ki az a Pallós Gáspár?

Bódit néhány ujságíró kereste föl, s tövérről hegyire kivallatta, mit tud a nagy tehetségű Pallósról. Minden apróságra kíváncsiak voltak, még arra is, hogy a minorita kolostorban a tisztelendő atyáknak vizet hordott a konyhára, sepert, hogy éhezett s fázott s hogy nincsen sem apja, sem anyja.

Bódi elküldötte az ujságírókat Menyushoz is, mert már belefáradt a sok beszédbe.

Bezzeg nem fáradt bele Menyus! Ő nem csak Gazsíról beszélt a kíváncsi ujságíró uraknak, hanem Bódiról és magáról is. A hármuk éktelen nagy barátságáról, mely kezdődött a falusi utca árok-sáncában, s egy másik gödörben fog végződni, azt a gödört pedig *sirnak* nevezik.

Jelent is meg másnap az ujságokban Gazsíról, meg a kenyeres pajtásairól anyyi, hogy az még egy püspökről is sok lett volna. Aki elolvasta, pedig sokan olvasták el, annak még a könyve is kicsordult, olyan megható történet volt.

Menyus össze vásárolta mind a lapokat, átadta az ezredes urnak, hogy olvassa el, milyen híres-nevezetes barátja van neki.

Azt azonban nem állhatta meg, hogy föl ne sóhajtson:

— Mégis kár, hogy össze törtem a gipsz figurákat s nem folytattam tovább azt a másik mesterséget. Belőlem is...

Nem mondotta tovább. Attól félt, hogy igen nagyot talál mondani.

Hát Gazsi?

Őt a sok dicséret nem bírta elkábitani. Furcsa egy teremtese volt ő az Istennek. Hiába biztatta Menyus, hogy egész nap sétáljon az utcán, hogy az emberek láthassák. Otthon maradt, felhúzza a festőzubbonyát, kiterítette a vásznát s belékezdett egy másik festménybe.

— Hát nem vagy megelégedve? kérdezte tőle Menyus.

— Igen sok a dicséret, válaszolá, s attól tartok, hogy nem érdemlem meg. Sokat kell még tanulnom. Hol vagyok én még az igazi nagy mesterektől!

— Hol vagy?... Hát éppen mellettök állasz, és punktum!

Csak Bódi adott igazat Gazsinak.

— Elmegyünk külső országokba. Neked szükséged van reá, én is nagy hasznát veszem. Te pingálsz, én a műhelyben kalapálok.

— Hát én? vágott közbe Menyus. Nekem is letelik egy hónap múlva a katonai szolgálatom. Én is veletek tartok...

— Igen, ha az elindulásig valami egyéb nem jut az eszedbe, jegyzé meg Bódi, aki nem hiába volt a kalapácsnak mestere, mert mindig fején találta a szeget.

A nagy uri pártfogó kieszközölt Gazsinak ötszáz forint ösztöndíjat, hogy külföldi tanulmányutra mehessen. Ő maga is adott a képért ötszáz forintot, s a fiatal festő meg a fiatal lakatos nyugodt lélekkel indulhattak utnak.

Menyus nem mehetett velök, mert őt új pálya várta. Megismerkedett egy vándorszínészszel a »Pannonia«-kávéházban, aki szinpadi festőt, ruhatárost és kellékest — egy szóval: mindenest keresett.

Menyus rendkívül megszerette a jókedvű fiút, de még inkább a vándor-színészek szabad, művészi életét, s vállalkozott az állásra, mely fényes javadalmazással nem járt, de Menyusnak szörnyű mód tetsetett.

Igy aztán a pálya-udvarig elkísérte két világjáró barátját, ott nagy érzékenyen elbucsuzott tőlük. Utolsó szava is az volt:

— Hát ha mire vissza jöttök a hazába, engem már mint híres színészt láttok viszont... Ki tudja?

Bódi a vasuti kocsijából lekiáltott:

— Inkább építs magadnak három emeletes házat!

Menyus mosolygott, a mozdony füttyölt s a harmadik kenyeres-pajtásnak — Isten tudja miért — nagyon elszorult a szive. Érezte, hogy immár egyedül maradt; immár az sem lesz, aki a szemére lobbantsa, ha valami számárságot csinál... És nem lesz akikhez beszéljen, akiknek újabb meg újabb terveit elmondja...

Mig az állomástól begyalogolt a Pannoniáig, hol új cimborája várta, már elhatározta, hogy Gazsiék után fog vándorolni . . .

Igen, igen! Menyusnak a lelke vándor-madár volt. Vajjon hol fog megállapodni, s vajjon mikor nem törí a fejét újabb terveken? . . .

(Folytatása következik.)

VITÉZ LAJCSI.

(Képpel a czimlapon.)

*Nagy vitéz a Lajcsi gyerek,
Ránézni is alig merek.
Mint afféle jámbor lélek,
Ily vitéztől szörnyen félek . . .*

*Hogy ne, mikor Lajcsi komám
Játszva tesz túl száz katonán,
Ezer bakán, száz huszáron,
Mint magam is sokszor látom.*

*Mert huszár csak lovon vágat,
S így nyeri meg a csatákat.
Am a Lajcsi — mit merészel! —
Oroszlánt hajt játszi kézzel!*

*Felugrik rá katonásan,
S oda hív, hogy magam lássam.
Mint a czövek úgy ül rajta,
Mint igazi huszár-fajta!*

*Ni, hogy üti, ni, hogy vágja!
Ámul, bámul, aki látja.
Állítani bátran merem,
Ilyen vitéz ritkán terem.*

*El is hiszik szentül nekem,
Hol a dolgot elbeszelem.
Csak a Pali rázza fejét:
»Gyerek-játék! Semmi egyéb!*

*»Mert bár igaz, amint látom,
Hogy ott ül az oroszlánon:
Ámde az is igaz való,
Hogy az állat köbül való!«*

*Köbül való? No az lehet . . .
Vitézi hír, Isten veled! . . .
Rólad Lajcsi, mit is véljek?
Tőled most már hogyan féljek? . . .*

*Lajcsi, Lajcsi, hős barátom,
Mire megnösz, légy a gáton,
S annak, aki csufol téged.
Mutasd majd meg vitézséged!*

*Hogy ha üt a hívó óra,
Pattanj fel a csata-lóra,
Az oroszlán magad légy majd,
S erejével hazád védj majd!*

Roboz Andor.

HOGYAN TETSIK A SZOMSZÉDOD?

— Játék. —

A játszók körbe ülnek. Mindegyiknek megvan a maga helye. Egyik a körön belül marad és ide-oda járva, minden játszót megkérdez:

— Hogyan tetszik a szomszédod?

Ha valamelyik így felel:

— Ha a jobb (vagy bal, vagy se a jobb, se a bal) szomszédom nem tetszik, akkor megkérdezi, hogy kit szeretne inkább szomszédjával? Ha a nevek elhangzanak, akkor az illetőknek helyet köll cserélniök a nem tetsző szomszédoddal, vagy szomszédokkal.

Mig a csere történik, a kérdező azon van, hogy helyet szerezzen magának. Ha ez sikerül, a hely nélkül maradt folytatja a kérdezést.

AZ ANYAI SZERETET.

Irta dr. Farkas Gyuláné.

(Vége.)

ANGYALKA sokáig nem tudott elaludni. Mindig eszében jártak a rossz lányok, de meg félt is egy kissé, mert hallotta künn üvölni a farkasokat. Sajnálta szíve mélyéből a szegény remetét, aki soha senkivel nem beszélhet, nincsen senki aki ápolná és gondját viselné. Jaj, hát ha megbetegszik! . . . nincs aki vizet hozna a forrásból, aki megvetné az ágát, felrázná a párnáit. »Nem, nem, nem!« kiáltotta fel Angyalka, »nem hagyhatom egyedül, itt maradok nála, én leszek a jó kis lánya a két rossz helyett.« Ezután nyugodtan elaludt.

Reggel korán kelt Angyalka, kitakarította a szobácskát, a ház körül elsöpöreggette a száraz galyakat, s mire az öreg fölkel, ő már javában varrogatta, foltozgatta az öregnek rongyos kabátját. Az pedig dörzsölte szemeit, nagyokat pislogott — azt hitte, hogy még álmodik. Végre föltápáskodott, de addig Angyalka már mellette termett, átkarolta s a fülébe sugta:

— Jó kis lányod leszek, tarts magadnál, ne küldj el!

Ugy is lett. Angyalka ott maradt a remeténél s nem volt többé szomoru az élet a kis házikóban. Énekelt, tréfált egész nap, felvidította az öreget, süttött, főzött, takarított. A ház körül szépen felásta a földet, elhintett virágmagot s tavaszra virult ott viola, nefejejts, róza, rezedá. Angyalka annyira el volt foglalva napestig, hogy csak nagy-ritkán gondolt vissza az ő hazájára. Ilyenkor ha eszébe jutottak pajtásai, vig játékok, felsohajtott néha s azt mondogatta magában: »Még is csak szebb a Mennysország! Be vigan fogok majd megint versenyt futni a bárányfelhőkkel, ha megint haza kerülök majd!

Telt az idő. Angyalka már egy egész évig volt a remete házában. Szorgalmas jó lány volt. Nem sok ember került elhagyatott házikójuk felé, de mindenki, aki csak látta megkedvelte. Csak Péter az erdő-kerülő fordult meg gyakrabban náluk, s egyszer így szólt Angyalkához:

— Angyalka lelkem, mondd nekem valamit: ha te is úgy akarod mint én, légy te az én kis feleségem!

Erre aztán nagy öröm lett a házában. Volt nagy készülődés és aztán volt nagy lakodalom. A falu jó távol volt, de azért az egész népe eljött, de még a bíró, a doktor, a jegyző meg a patikárus is, mind-mind, szegény és gazdag, még a vak koldus is, aki az utca-sarkon kéreget. Mind, mind mulatott és örült!

És megint mult egy év, s megint sok minden történt. A jó öreg bácsi beteg lett és meghalt. Angyalka nagyon, de nagyon megsiratta. Szépen eltemették, ültettek a sírjára egy orgona-bokrot. Még

most is virul minden tavasszal. Ha arra jártok, nézzétek meg.

De még más is történt.

A gólyák haza jöttek messze földről és hoztak magukkal Angyalkának egy szép kis lányt. Nagy volt a boldogságuk a szülőknek, Angyalka nap-hosszat pólyáztatta, ápolta, etette, altatta kis babáját.

Nőtt, fejlődött a kis lány, Piroska volt a neve és nem sokára már azt is mondta, hogy »Ma-ma, pa-pa!«

De nem sokáig tartott a jó emberek boldogsága. Egy estén Angyalka várta haza az urát, várta, várta sokáig. Már késő este lett s még mindig nem jött meg. Angyalka a ház elé ment, kiáltotta nevét, várt megint egy darabig, de Péter csak nem jött haza. Ekkor Angyalka már nem birta tovább, felkapta kis lányát és szaladt ki az erdőbe férjét keresni.

Alig haladt egy negyedóraig. Uram segíts!... mit látnak szemei?... Ott fekszik az ura egy mély árokban, össze zuzott testtel, halva!... Bizonyosan elkészt az este az erdőben, meglepte a sötétség és utat vesztve bele esett az árokba.

Most aztán Angyalka egészen magára maradt kis lányával. Nem volt pénze, sem ura, aki kereshetett volna nekik.

De Angyalka nem csüggedt el bujában. Hiszen gyermeke volt, akiről gondoskodnia kellett. Hozzá látott a munkához, hogy kis Piroskája meg ne éhezzen. Késerves, kemény munkával kereste meg kenyerüket, de szívesen tette.

* * *

Ma is, mint máskor, Angyalka fáradtan feküdt le, de még előbb megimádkoztatta Piroskát.

Alig hunyta le a szemét... ah mi az?... Szétlebben az ablak függönye, besuhan a Szellő, az Ur küldöttje. Arcon csókolja Angyalkát és így szól:

— Isten nevében értted jöttem, gyere haza a tiedhez. Jól viselkedtél a földön, megérdemled, hogy ismét égbe jöjj!

Angyalka boldogan kapja fel Piroskát és kiáltja:

— Üdv, üdv, Uram Atyám, jövök gyermekemmel együtt a boldogság honába!

— Nem ugy, mondja Szellő, kis lányod még nem jöhet veled. Ő neki még hetven évet kell a földön töltenie, ugy van megírva a sors könyvében. Velem most te egyedül jöhetsz csak. Bucsuzzál tehát gyermekedtől, öltözz szárnyat és jöjj!

— A gyermekemet itt hagyjam? kiáltott fel sirva Angyalka. Nem, jó égi társam, akkor vidd vissza a szárnyaimat!

Inkább örökké itt fáradok, kinlódok a földön, sem hogy gyermekemet elhagyjam! Nem volna többé mennyország nékem az ég az én gyermekem nélkül. Menj Szellő, menj, a gyermekemet itt nem hagyom . . .

Szellő elröpült, Angyalka pedig itt maradt a földön, amíg az Isten által kimért 70 év el nem telt.

Igy szereti az anya a gyermekét: még a mennyországról is kész lemondani érte.

MENJ SZELLŐ, MENJ, GYERMEKEMET ITT NEM HAGYOM . . .

INNEN-ONNAN.

Nagy nyelv-tudósok. A híres Mezzofanti bibornokon kívül, aki állítólag 120 nyelven tudott folyékonyan beszélni és írni, csak az ó-korban voltak még olyanok, akik 25 nyelvnél többet értettek. Ezek között emlegetik Mithridatesz pontuszi királyt és Kleopátrát, a híres egyiptomi királynőt.

*

A világ legnagyobb madár-gyűjteménye. A portugál királynak van jelenleg a legnagyobb madár-gyűjteménye. Állítólag nincs is olyan madár-faj, melynek egy élő vagy kitömött példányát ne lehetne látni ebben a gyűjteményben.

*

Haza vitt étel. Japánban a disz-lakomák után nem marad étel az asztalon. Mert ott az a szokás, hogy azt az ételmaradékot, melyet a vendég meg nem evett, csinos csomagokba kötik és oda adják neki, hogy vigye haza. A japán ugyanis úgy gondolkozik, hogy amit gazdánk asztalánál el nem költöthetünk, azt otthon a családbeliek, esetleg a kutyák vagy a macskák, a legjobb étvágygyal fogyasztathatják el.

A SÓS-KIFLI.

Irta Etelka néni.

A MIT most elmondok, édes gyermekeim, az se nem egyszer volt, hol nem volt, se tul az Operenciás tengeren nem történt, hanem egy tavasszal itt a mi édes szép székes fővárosunknak, világhírű szép egyik Körutján esett meg. Azt hiszem, érdekelni fog benneteket, tehát hallgassatok ide!

Egy hibája van ennek a mi szép Budapestünknek: hogy kevés benne a zöld fa, fü, virág. Hogy ti, édes gyermekeim, mégis lássatok virágot, gondoskodnak róla a jó korcsmárosok.

Tudom, mindnyájan emlékeztek arra, midőn elmulik a tél s kezd kitavaszkodni, mekkora sürgés-forgás támad a vendéglők, kávéházak előtt. Hozzák le a vas rácsot a padlásról s bekerítik vele a ház elejét, persze jó messzire a faltól. És amikor ezzel már készen vannak, hordják a cifrára festett

apró asztalkákat s körül rakják apró székecskével. Amikor már ezzel is elkészültek, jön ám a sok szép virág, télizöld, karácsony-faág, puszpáng, kinek milyen van; hordják és rakják szépen: ide ezt teszik, oda meg amaszt, ahol szebb, diszebb és az így szépen fölékesített vas rácsot öröm nézni.

De ezzel még nem elégszenek meg a mi jó korcsmárosaink, mert ők a kellemeset a hasznossal szeretik párosítani. Hát pedig nekik abból kevés hasznuk lenne, ha mi az ő takaros házuk elejét bámulnánk. Hogy kedvet is kapjunk rá, hogy beljebb is kerüljünk az asztal mellé, arról is gondoskodtak. Szép hófehér abrosszal takarják le az asztalkákat s a közepükre csalogatónak, pirosra sült ropogós sós-kiflit tesznek apró kosarakba. Jaj de jó illata is van az ilyen friss süteménynek! Hát még, ha éhes az emberfia, nagyon megkívánja. És ez szolgáljon mentségül (no meg, hogy még csak három éves volt) esinyjáért ami kis Gabinknak.

De hogy ti, gyermekeim, a más kárán tanuljatok, leírom az esetet egészen úgy, ahogy megesett.

Gyönyörű szép tavaszi nap volt s olyankor bizony szűknek érzik a gyermekek a szoba négy falát. Kikiváncsoznak a szabad levegőre, ki az utcára, járni, ugrálni. De jó is a tavasz!

Jutkának, Gyurkának, Gabinak és Bözsinek, a négy testvérkének is kedvük keredett otthagyni a gyerekszobát. Jónak látták a jó nagymamát megkérni, hogy lenne szíves velök egy kicsit sétálgatni. A nagymama örömet reáállt, mert maga is azt akarta, hogy kis unokái a friss levegőre jussanak.

Csakhamar útra készen álltak s nagy kalappal a fejökön már is az utcán voltak. Jártak-keltek a nagymamával a gyerekek fel is alá a Köruton nagy beszélgetés között. Hát amint elsétálnak egy ilyen szép virágos, rácsos, asztalkás korcsma előtt, Gabinak nagyon tetszett ott minden; de azt hiszem, legjobban mégis az a ropogós-pirosra sült illatos kifli nyerte meg a tetszését, mert

KIFIZETTE A PINCÉRNEK AZ
ELCSENT KIFLIKET.

amint fitos kis orrába ütődött a friss sütemény szaga, étvágya pedig meg volt hozzá, apró lába sem volt rest: uccu neki!... Be a rács mögé, föl a székre és már is két-két kifli egy-egy kezében. Aztán szaladt vissza a nagymamához és testvéreihez.

Mire Jutkának eszébe jutott megkérdezni, hogy hol a Gabi: apró picit lábait szaporán rakva már ott is volt. Nagy büszkén osztogatott testvéreinek a sós-kifliből egyet-egyet. A nagymama megrémült arccal nézte, hogy mit csinál a kis Gabi. Nem tudta elképzelni, hol vehette a csöpp impostor a friss sós-kifliket. De Gabi egészen másra magyarázta a nagymama rémült arcát. Azt hitte, hogy haragszik, amiért róla megfélekedett.

— Jaj nagymama, rólad egészen megfélekedtem! De hozok neked is, csak ne haragudj olyan nagyon.

És még mielőtt a nagymama szóhoz juthatott volna Gabi már ott volt az asztal mellett. De most már nem ment olyan könnyen a sós-kifli-csenés, mert mire a nagymama fájós lábával a korcsmához tipegett, szegény Gabit már nagyban vallatta egy horihorgas fekete pincér.

— Mit csinálsz kis legényke, hej?

— Kiflit viszek a nagymamának is, mondta Gabi hetykén.

— Hát a pénz hol van? Ni csak, már amazt meg is etted félig! mondta haragosan a fekete pincér. Fizetni, de gyorsan ám!

— Pénzem nincsen. De én otthon sohasem fizetek, pedig otthon is mindig kapok kiflit, ha éhes vagyok.

— Az otthon van és velem ne tréfálg! Pénzt ide, ha nem akarod, hogy füledet meghúzzam. Vagy ide vele a nagy kalapoddal!

— Hát aztán hogyan megyek haza kalap nélkül? zokogta hangos sirással Gabi.

— Bánom is én! mondta a szigorú pincér és máris kezében volt a Gabi ujdónat-uj kalapja.

Volt aztán sirás, jajgatás. Tudja Isten, mi lett volna a szegény Gabival, de szerencsére a nagymama most már oda ért a gyerekekkel s nagy bocsánat-kérés mellett kifizette a pincérnek az elcsent kifliket.

Azóta nem tud a Gabi még reá sem nézni a sós-kiflire s még mai napig is kerüli az ilyen ráccsal bekerített, asztalkákkal és székekkel berakott virágos elejű korcsmákat. És ha mégis utjába akad egy-egy, félre fordítja szépséges arcoeskáját, nehogy gusztust kapjon a kosárába rakott sós-kiflikre, mint egykor hajdanában.

Száll a — száll a fecske-madár.
 Közeleg a tavasz, a nyár;
 Fecske hozza könnyű szárnyán.
 A kis fészek nem lesz árván.

Száll a — száll a gólya-madár,
 Hej-haj már a közelben jár!
 Uszik enyhe szellő-árban,
 Tolla ragyog napsugárban.

Száll a — száll a fecske-madár —
 Isten hozott! — itt is van már:
 Okos szeme ni, hogy ragyog:
 Csak hogy újra itthon vagyok!

Vetegetnek a kertészek,
 Készül a kis fecske-fészek;
 Milyen sürgés, milyen forgás,
 Milyen hangos csiripolás!

Nagy dologban ásó-kapa —
 Jaj siessünk fecske-papa!
 Papa-mama sűrög-forog,
 Sürgős-szorgos ám a dolog!

Puha földet, pölyhöt hoznak,
 Közbe-közbe csokolóznak;
 Hej — maholnap — csuda, móka —
 Itt a kedves kis fióka!

Gólya néni mezőn-hegyen
 Messze szállva, messze megyen.
 Vigye el a szatyrot-táskát,
 Hozzon pötttyős kis tojáskát!

Hármat-négyet nekünk adjon,
 — A koma is cárja nagyon! —
 Köszönetet százszor mondunk!
 A többi már — a mi gondunk.

Mama.

AZ ÉLTETŐ Nap hetekig burkolózott nehéz szürke föleg-fátyolba.

Pihenésre volt már egyszer szüksége a fölséges csillagzatnak is — a bolygók, a Föld, a Hold édes szülő-anyjának.

Mert nem csekély dolog, sőt óriási munka az, amit a mi kedves Napunk naponként, óránként, percenként végez!

Saját élet-erejéből adogat be pillanatonként minden élő lénynek, fünek-fának, virág-szálnak a legnagyobb szeretettel egy-egy adagot; de másrészt könnyű annak a dolga, kinek rendelő házi orvosa maga a jóságos Isten

A sűrű felhő-fátyol, melybe ragyogó arcát elburkolta a Nap, lenyult, elhuzódott messze-messze, végig az egész mindenségen, s végtelen uszálya elterült az egész Földön, s a Nap kedves leányának arcát, testét is elfödte.

Meleg hegyi barlangban, éppen most, kora tavasszal született csintalan Szél urfi. Vidám kedvvel fogott játékba s tréfát üzött a fátyol-alakokkal, hosszú szakálás törpét, félre csapott kalapos óriást, százgalléros-köpenyeges garabonciás diákot, széles libegő-szoknyás öreg nénikéket formálva a lenge uszályból, s vidám nevetéssel üzte-hajtotta maga előtt a folyton változó fátyol-képeket.

Egy-egy utca-szögleten elbujt, s váratlanul megint közibök rontott, hogy csak

ugy torlódtak, gabalyodtak egymás hegyibe hátába a mulatságos alakok, figurák.

Szél urfi mulatságát látva, a gyermekek is kedvet kaptak a játékhoz, hiszen a kegyetlen jégszivü Tél apó oly soká tartotta őket szoba-fogságban! S üzni-hajtani kezdték szint-azonkép a könnyen szálló-repülő szárnytalan csoda-alakokat.

— Nini! kiáltott a csintalan Olgica, milyen furi-buri szürke-szakálás, háló-sipkás kis törpe! Megkapom! Elfogom! Jajaj! Már kihullott a szakála! Nini, már a háló-sipkáját is elvesztette! Mi a csoda! Most meg már pülyhös dunna lett belőle!

— Én a gomba-kalapos óriás után szaladok! nevetett Lacika, pedig még nem is tud szaladni, csak totyog. A fél csizmája lefoszlott a lábáról. Már a nagy tót kalapját is elkapta Szél urfi. Ninini, sárkány lett belőle!

Mire pedig a gyermekek a Kis-utca végére értek, törpének, óriásnak, sárkánynak nem volt semmi nyoma; eloszlottak-foszlottak mint az álomkép; Sándor bácsi pedig, aki éppen szembe jött velök, rájuk szólt:

— Jaj be csunya hideg kőd van ma is, gyermekek! Ti meg sipka, kalap nélkül jártok a nedves levegőben? Hamar siessetek haza, mert ilyenkor könnyen halálra hülhettek ti tudatlan bohók!

A Nap pedig csak pihent, szundított napról-napra; kissé mégis belefáradt most

az egyszer nagy, éltető munkájába. Hiszen késő ősszel még ezer meg ezer félig érett szőlő-fürtöt kellett méz-édesre érlelnie.

De hogy is ne vágyott volna pihenni a ragyogó Nap, mikor alig hogy nagy munkáját elvégezte minálunk, a Föld innenső oldalán: éppen csak annyi ideje maradt, hogy a biborpiros bársony-takaró mögött lemenőben a félszemét behunyhatta. Alig álmodhatott egy rövidke álmot, máris folytatnia kellett szakadatlan, örökös munkáját a Föld tulsó felén; mert a mérhetetlen láthatár a kerek Föld körül oly átlátszó, oly tiszta volt, hogy a jó Nap sehol sem födözhetett föl egy parányi kamrácskát a nagy mindenségben, ahol hófehér duzzadó ágát megvetette s az angyal-szárny-pöhöllyel töltött könnyü dunnát magára huzhatta volna.

No de most kétszeresen megpihenhetett a mi éltető Napunk, a hetekig meg sem libbenő nehéz szürke felhő-kárpit mögött; most az emberek fáradtak bele a fölleges sötét időbe, mely olyan nagyon ránehezedik a szivre, a lélekre, s a gyermekek is hó imákat küldtek az Ég és Föld urához, hogy ébressze föl kegyelmesen a nyugvó Napot, mert a lombtalan fák, bokrok megdermednek már a nedves hideg levegőben, s ha egyszer a szeszélyes Szél urfi fölrázogatja őket dermedtségükből, szegények hideg jég-könnyeiket sirnak fájalmukban; az eresz, a csatorna, maga a Föld s minden elszáradt kóró, fűszál jég-könnnyel halálra sirja magát.

A jó Isten csak egyet intett mindenlátó szemével, s a kis angyalok rögtön megértve a parancsot, ablakot nyitottak a felhő-boltozaton, s a kék ablakból az Ur letekintett a könnyező világra.

Ah milyen örvendezés lett egyszerre nem csak az emberek, de az állatok között is, mikor megpillantották odafenn az egy foltocska kékséget, hetek óta először!

A jó mennyei Atya meglátva fán, bokron, fűvön a megfagyott könnyeiket, melyek úgy csillogtak ideleenn, mint a hideg gyémántok, így szólt:

— Ébredj ragyogó, éltető Nap! Időd megérkezett.

Abban a pillanatban átlövelt a meleg tavaszi napsugár az égi ablakon; a kis angyalok pár perc alatt felgörgették a szürke szintelen felhő-kárpitot, s ezer meg ezer fény-sugár terült el a szomorú Földön; a Nap-anya hosszú arany-hajával szárított a föl kedves Föld leánya könnyeit.

A kellemes meleg, illatos sugarak elsimultak völgyön, hegyen, erdőn, rónaságon, városon, falun, tanyán, s e simogatástól minden vidám, boldog új életre kelt.

Ott fenn a magas bérczeken nem birt egyszerre a vastag hó megolvadni a Nap csókjaitól sem; de a szivós moha addig kapargált-kapaszkodott, addig nyujtogatta erős karocskáit, míg kibujhatott a nagy dunna alól.

Lejebb, hol már csak vékony hó-réteg makacszkodott, a csengő-sipkás, bohókás hóvirág dugta ki fejcskáját a fehér takaró alól, s vigan csilingelt:

— Testvéreim ébredjete, csingiling, csingiling! Közeleg a Tavasz, tündérszép királyi köntösében!

Az erdő-szélen szerényen bujtak ki a kék ibolya kerek friss levélkéi a száraz lomb alól, a réten a gyöngyike, a százsorszép mozgolódott; gólya-virág nyujtotta föl-felé hosszú vékony nyakát:

— Isten hozott itthon kedves Gólya néni, tisztelt Gólya bácsi!

A kertekben a jácint, tulipán, kék-liliom, basarózsa dörgölgette álmosan szemeit, s bizony egyik-másik kis lusta nagyokat is ásitott, kifelé nyujtózkodva.

Borzos-Kata csak fésületlen fejcskáját dugta ki a föld alól:

— Vigyázzatok testvérek, nehogy korán keljünk, s az öreg mogorva Tél apó mindnyájunkat kegyetlenül megtréfáljon!

Mackó bácsi meleg barlangjában már mind a két felén elfeküdte bozontos, lompós bundáját, s nagy mancsait összeütögetve, mintha a Tavasz jöttének tapsolna, örvendezve — jaj de milyen ügyetlenül! — ki-kitekingtette a friss levegőre, dörögte: Brum bum! Brum bum! Készül-

már a tavaszi nagy-vásár? Mert az ilyen kopott czondrában csak nem mutatkozhatom tisztességes társaságban! Pedig már asszony után is kellene nézni.

Tapsifüles Nyuszi vig bukfenczet vetett, de még a cigány-kerékkel is megpróbálkozott; éppen tegnap látta, hogyan a vándor cigányok kis purdái hogyan csinálták az országoton s rögtön eltanulta ő is.

— Vadász bácsi, fűgét mutatok neked s a te félelmetes puskádnak! — hetvenke-

dett a Nyuszika. Tilos ám a vadászat ilyenkor! — hopplá! Menjünk a tavaszi nagy vásárba! Ilyen moly-ette kacabajkában csak nem hordhatom széjjel a piros tojásokat a jó gyermekeknek! Pedig egy-kettőre itt lesz a szent Husvét.

Róka koma is kibujt titkos odvából:

— Tyűh, fékomadta! Ugyan-csak megvedlett az egy szárnyas frakkom! No ebben a zseb-metszőnek való mundérban ugyan nem csaphatnék be senkit! Mert ki hiszi

el, ha ilyen toldott-foldott megvörösödött hacukában állítok be, hogy becsületes szándékaim vannak? Menjünk gyorsan a tavaszi nagy vásárba!

Kétlábu szárnyas, néglábu, hatlábu, százlábu, lábatlan hal, fű, fa, virág, bokor, mind készülődött a vásárba, nyári gunyát beszerezni. Egyedül az ember volt kizárva a híres sokadalomból; magam is csak a csöndes szerény Rezeda-tündér jóakaratóból leshettem meg ezt az ember-nemlátta gyülekezést, mert hogy a vénecske, de fölséges illatu Rezeda a kedves virágom.

Milyen sugás-bugás, locsogás-fecsegés,

készülődés, sürgés-forgás, örvendezés mindenfelé a nagy világon!

Az erdei tisztáson pedig milyen jövés-menés, csattogás, kalapálás!

A gyönyörű kis tündérek, hegyi törpék, ügyes erdei manók egész sokasága, gyülekezete!

A fák, a bokrok minden hasadozó rügye kíváncsian nézi-lesi azt a tündéri szép élő-képet, s valamennyi bámulatában mind-nagyobb- s nagyobbra nyitja rügy-szemecskéit; de százezer szem sem volna elég, hogy ezt az egész szépséges csodát áttekinthesse. Hogy volna hát elég hozzá az én két gyöngö szemem?

A hegyi törpék ezüst talicskákön talicskázák halomra az arany-rudakat; jaj ha csak egy olyan cifra talicskával megajándékozánának! Milyen játékszer volna az a homokon! Oda adnám a legjobb gyermeknek; az arany lécekből egyet is alig birna megemelni a legerősebb ember, olyan nehéz a tömör arany! Hát még az arany hidgerendák!

Hófehérkének ráncos arcú, hosszú szakállas jó kis törpéi előveszik az izákból a büvös kalapácsot, furót, firészt, simító-vasat s tiz pillanat alatt készen áll a locsogó-fecsegő patak fölött tiz arany hid, szivárvány-korlással ellátva, nehogy például az ügyetlen kis csiga-biga házastól a vízbe pottyanjon, s ezen a szép napon szomorú temetés legyen.

— Jég-páncéomat levethettem a nap-sugár segítségével, örvendez a kis patak. Oh áldott szabadság! Minden hid egy-egy arany öv a derekamön! Milyen szép is vagyok én ilyenkor! Szabadon játszhatnak hajjaim fogócskát, messze-messze, míg csak a tengerbe, a mi nagy tánc-termükbe érnek! Jó kedvében lesz-é az idén táncosunk, a nagy Szélvihar?

— Mire való ez a sok cifraság? Kérdi ott fenn a fenyőfa hegyéből, páholyából kihajolva egy hiu Mókus-hölgy, óriási farkinca-legyezőjével játszogatva.

— Hisz' a vásáros-nép apróbb-nagyobb pillangós cipellője, papucsá mind elázna a habokban! tanítja ki a kopott-vedlett ruhás, nem kevésbé hiu Veréb mama Mókus nagysámat, s csöndesen hozzá teszi, hogy: »Beh tanulatlan oktöndi vagy! Hiszen bele is veszhetne a patakba, aki nem éppen biztos uszó!«

Ragyog-tündöklik a tiz arany-hid a nap-sugárban; minden szöge igaz-gyémánt, mely a szivárványnak s magának a fényes nap-sugárnak tükre. A legöregebb, összetöporódott, ráncos-képü törpe-dédapóka egész zsákkal hozott a vállán ökölnyi gyémántot, rubintot, s ott a hely-szinén kovácsolt belőle szögeket, pántokat, srófokot; a Lidércek, Szentjános-bogárkák adták hozzá a lángot, parazsat.

A jó kis törpék szakálában minden esztendőben csak egyetlen egy hosszú ősz hajszál nő; ha megszámlálhatnánk déd-apóka szakál-szállait, megtudhatnók, hogy legalább is 77,000 éves a kis kovács-mester.

Óriás-pók, Keresztes-pók, Kaszás-pók, Selyem-bogár nagy szorgalommal szövö Lucca-szövő-széken a fényes sátor-ponyvát.

Arany, gyémánt, rubint-hegyü nádbuzogány-karóra száz lence sátor is áll már kifeszítve. A Sas-király a legmagasabb tölgyfa hegyéből alá pislogva így szól:

— Soha Árgyélus királyfinak sem volt még álmában sem ilyen remek sátra! Még az én sas-szemem is káprázik e tündéri látványtól!

A tolvaj Szarka pedig az ő kedves Holló meg Csóka komáival összesug:

— Csitt-csatt!... hát ha elcsenhetnék egy pár hid-szöget?

De a mindég éber ház-örző Bodri a sutogást is meghallotta s fenyegetőn kaffant feléjük, amit a tolvaj-banda legott megértett.

(Folytatása következik.)

Mama.

ARANY KALÁSZOK.

Bubaj közt is szép az élet, —
Virágért a tüskét türd el.
Vedd, mint sorsod közli véled:
Az édest a keserüvel.

Tompa.

*
A tanulás legfőbb gyógy-szerem volt az élet bajai ellen; soha sem volt olyan bánatom, melyet egy órai olvasás el ne oszlatott volna.

Montesquieu. (olv. Monteszküő.)

*
A valódi érdemet nem határozza el: ki mikép szólott, mikép irt? Ha mit szólott és mit irt? S kivált, hogyan élt s mit cselekedett. A tett tehát az első, a szó a második; s éppen úgy az ember, a hazafi elől áll s csak azután jó az író.

Széchenyi.

*
Sorsában megnyugodt szívnek sok a kevés:
De legtöbb is kevés annak, ki többre vágy.

Szemere Pál.

AZ ELVARÁZSOLT NAGYAPÓ.

1.

2.

3.

4.

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

A gyors-lábu légy. A légy tudvalevőleg nagyon jól tud röpködni; de ha fut is, teste nagyságához mérten legalább 13-szor gyorsabban halad, mint a leggyorsabb lábu ember.

*

A zsiráf nyelve rendszeren 45 és $\frac{1}{2}$ centiméter hosszú.

*

Patkány-pusztító kigyók. Braziliában a rendkívül elszaporodott patkányok ki-pusztítására kigyókat tartanak házi-állatok gyanánt. Ezeket a boák fajához tartozó kigyókat Rio de Janeiro, Pernambukko és Bahia piacain árulják. A kigyó hossza négy méter, az embert nem bántja, nappal folyton alszik, éjjel pedig a patkányokat üldözi, amelyeket egyetlen harapással megöl. Ezek nélkül a szelíd kigyók nélkül az emberek meg sem maradhatnának házaikban a patkányoktól.

*

Az agy növekedése. Az emberi agy az első élet-évben növekszik leggyorsabban. Az új-szülött gyermek agya 400—800 köbcentiméter, ám az első év végén már 1000. Érdekes ez adattal szemben az, hogy a felnőtt ember agya sem több 1500 köbcentiméternél, ami azt mutatja, hogy a többi élet-években való gyarapodás igen lassu. A majom agy-veleje ritkán nagyobb 500 köbcentiméternél.

*

Mennyi levegőre van szükségünk?

Felnőtt embernek a lélekzésre 8500 köbdecziméter levegőre van szüksége pillanatonként. De ha óránként $1\frac{1}{2}$ kilométert halad, a szükséglet már 13.500, 3 kilométernél 17.000, $4\frac{1}{2}$ kilométernél 27.000 és 6 kilométernél 36.000 köbdecziméter. Ha sebesen fut, azaz 9—10 kilométer utat tesz meg óránként, már hatszor annyi levegőre van szüksége, mint pihenés alatt.

*

Meddig élnek az erdei fák? Az erdei fák közül a fenyő 500, az ezüstös nyárfa 450, a nyírfa 170 évig él.

*

Érdekes módon jut teknősbéka-hushoz az amerikai rankún nevű állat. Ez a rókához hasonló kicsi emlős a folyó partján egy lecsüngő ágra telepedik le s hosszú bozontos farkát a vízbe bocsátja. A teknősbéka rögtön beleharap a farkba, mely azonban oly erős, hogy az állat annak segítségével kivonszolja a nagy békát a partra s hanyatt-fekteti, úgy, hogy mozdulni sem bír. Mivel a teknősbéka harapása veszélyes lehet, az eszes állat hátulról kezdi ki, s gyakran megtörténik, hogy a teknősbéka még akkor is igyekszik harapással védekezni, midőn már a rankún félíg megette.

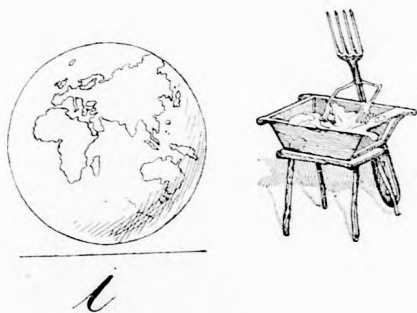

FEJTÖRŐ.

Fogas kérdések.

1. Egy kis barna házban négyen laknak. Ugy szeretik, hogy megeszik őket. Mi az?
2. Együtt lakott senki és valaki. Senki elment vadászni, valaki madarászni. Ki maradt otthon?
3. Itthon is pofozzák, ha a szomszédba viszik, ott is pofozzák, pedig nem bántott senkit.
4. Megy, fut, meg sem áll, hanyatt fekszik, fel sem áll, ágazik, bogazik, még sem leveledzik.

Kép-rejtvény.

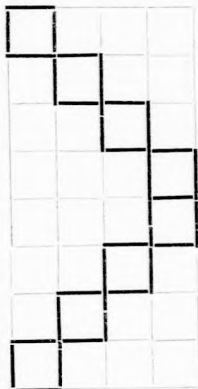
Kocka-rejtvény.

A	A	Á	Á	K	= Házi-állat
M	M	O	O	= Az előbbi ebben él	
L	L	S	= Folyó teszi a partjával		
R	R	= Hamisságot jelent			
Sz	= Mássalhangzó.				

Felülről lefelé s balról jobbra olvasva, egyazon eredményt adja.

Oszlop-rejtvény.

Ezek a kockák olyan nyolcz szóval, illetve névvel töltendők ki, melyeknek azok a betűi amelyek a vastagabb vonalakkal határolt kockákba jutnak, egy jeles magyar költő nevét adják.

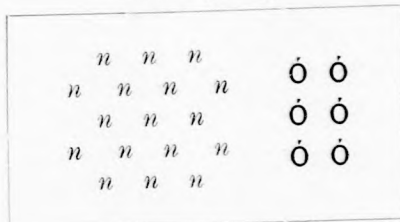
- = férfi-név
- = város
- = ezzel irunk
- = izletes gyümölcs
- = női név rövidítése
- = földmivesek szerszáma
- = madár
- = szín.

Csiga-rejtvény.

(Az összetett mással-hangzó kivételképen két betű számba megy.)

Betű-rejtvény.

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: 3 korona-, 5 korona- és 8 korona áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjul.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXIV. köt. 12-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Képtalány: Hazádnak rendületlenül légy híve ó magyar.

Találós versek: 1. Tükör.
2. Kulcs.

Csillag-rejtvények: 1. A ki mer az nyer.
2. Aki sokat markol, keveset szorit.
3. Aki két nyulat üz, egyet sem fog.

Tréfás természetrajz: Tiszavirág.

Betű-rejtvény: A sok pénz kétes szerencse.

Fogas kérdések: 1. Egyre sem.
2. Tojás.
3. Egyenkint.
4. Ajtó, ablak.

Megfejtők: Sklensky Ilus és Feri, Hölzel Tibor, Sibelka Tibor, Bayer Anti, Könyöki Izolda és József, Feld Sárika és Andor, ifj. Schiller Miklós és Ilona, Gruber Clotilde, Hefty Paula, Szemző István, Kontur Noémi, Tusák Ervinke, Mérey Dalma, Zsvacsek Sárika, Sommer József, Lax Henrik, gr. Pongrácz Irén, Bakó Ilonka, Thyll Laczika, Fellegi Vilmos, Nowody Antal, Brüll István, Blau testvérek, Csics Rózsika és Anzi, Györgyei testvérek, Kuthy Béla, Totis Margit, Ilona és Blanka, Kremsier Géza, Kimmel Dagmár, Ledermann Simon, Vargha Zoltán, Streicher Tibor, Erdődy testvérek, Bakonyvári Ellike és Lala, Pchler István, Könyöki Matild és K. Józsi, Háy Misi és Bandi, ifj. Bónyi Adorján, Rosenfeld Vilma, Kán Henriette, Strasser Pál, Temesváry Laczika, Vörösmarthy Ida, Vécsey Panna, Wittmann Erzi, Eichner Ernő és Bandi, Senautka Oszkár, Weiser Arthur, ifj. Vadász Bertalan, Rothmiller Miklós, Bucher Piroška és Lajoska, Markovits Sárika, Draskovich Kornélia, Dakó Gizella, Brenner Pista, Országh Sándor, Szemere Margit és Viola, Borhy Margit, Dobozi Zoltán, Faragó Ilonka, Nagy Etelka és Tibor, Neumann Eliz és Ida, Gibba Blanka, ifj. Goda Anti, Fazekas Ernő, Paulik Irike, Poor Erna, Bleuer Pál, Farkas Piroška, Herzfeld testvérek, Wellisch Margit, Jurenák Gizi, Kovács Lily, Kállay Helén, Rakovszky Menyhért, Pachl Pista, Weisz Jetti, Czukrasz Zoltán és Gyurika, Róna Ferike és Tibor, Hefty Mariska, Zlinszky Pista, Verner Margit és Gyula, Frater Iván, Geréb Andor, Graefl Rolla, Feilitzsch Cécile, Nemes István, Görgey Elly, Ida és Lilly, Sümegi István, Engelman Béla, Kern Ida és Emma, g. Hunyady Ferencz, Megele Ilona, Klein Aranka és Flórika, Beke Bertó, Gyula és Zoltán, Haitsh Emmy és Ella, Bartossik Pali, Goldstein Erzi és Irmuska, Szigethy Tibor és Nellike, Szász József, Pap Traján, Geréb Lajos, Lengyel Vilma, Bodolla Gábor Krammer Irénke és Margitka, Komlós Pál, Milutinovits Corinna és Janka, Medveczky Sándorka és Margitka.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, 3 korona áru könyvet nyert g. Hunyady Ferencz Soborsinban; 5 korona áru könyvet

Graefl Rolla Poroszlón és 8 korona áru könyvet Görgey Elly, Ida és Lilly Löcsén, kiknek az illető könyveket a kiadóhivatal megküldi.

A »KIS LAP« LXIV. köt. 11-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Roboz Atala és Elza, Bibel Liszka, Szel Irén, Paulik Irike, Tarnay Ervin, Strasser Pál, Szumrák Jenő, Rothmiller Miklós, Rapszky Béla, Lengyel Vilma, Zuber Oszkár, Péterfy Vilma, Csics Rózsika és Anzi, Pap Lilike és Gizike, Kremsier Géza, Wolf Stefánia, Vadász Bertike, Háy Misi és Bandi, Kálnoky Etelka, Senautka Oszkár, Farkas Piroška, Jurenák Gizi, Radó Lily, Szláv Aranka, Kovács Nóra, Fellegi Vilmos, Tulok Jóska és Mariska, Haitsh Emmy és Ella, Klár Anna és Vera, Bartossik Pali, Arva Erzi és Laczi, Vörösmarthy Ida, Komlós Pál, Medveczky Sándorka és Margitka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Malocsay Béla. Holmi ujonnan felkapott divatos tánc-hóbortok előtt a »Kis Lap« meg nem nyitja az ő hasábjait. — Vörösmarthy Ida. Kicsi falu s nagy hazafiság nem ellentét. Kellemes tudomásul veszem a műkedvelői előadás szép sikerét. — ifj. Bodolla Gábor. A szerencse a legkisebbik szedő fücska kezében van. — Lengyel Vilma. Dehogyan buta az a Vilácska, csak egy kicsit kapkodós, aki ugyanannyi fáradsággal, amellyel megír egy ilyen hebeburgya levelkét, megírhatna egy gondosabb formájút, mert hogy a hozzá való tehetsége megvan ám neki. No már most: lássuk azt a jóakarattal egyesült tehetséget, mire mennek ketten? — Könyöki testv. Rövidített névnek a Kis Lapban nem lehet helye. Még ha, mint a spanyolnál, portugálnál, tíz-tizenöt keresztnév van is, illik valamennyit kiírni. — Gervay Lilike. Egy hét csak elég idő a megfejtésre? Hát a levélnek négy lapjáról hova csuszott le a keltezés helye és napja? Ha az év elején Jokuhámában tették volna postára, azt is elhinném. Pedig de sokszor szólaltatott meg a Forgó bácsi 10 parancsolatát! — Hefty Mariska. Kedves soraid meghatottak. Köszönöm. — b. Kálnoky Etelka. A likéri, diósgyőri, salgó-tarjáni s resiczai vasművek mind nagyon érdemesek a megtekintésre, főképen most, hogy festői vidékeik a tavasz diszében zsendülnek. — Szel Irén. No hallod Irénkém ha az a levél, melyet nekem írtál, a te első leveled: milyenek lesznek a később következők? Rég gyönyörködtem ilyen biztos vetésű, szép kerek írásban, mint amilyet a te levélkéd mutat. — Kremsier testv. A Gyula gyerek úgy látszik nagy barátja annak a bizonyos szecessziós iránynak. — Feld testv. Más összetételben már egyszer megjelent. — Több levélről a jövő számban.

LEVELEZÉS.

Levelezést folytatni, illetve képes lev. lapokat váltani szeretne ifj. Metzger Ede (Kézdi-Vásárhely) Virág Margitkával.

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapesten.